

éber, tán kettőzött sovén munkával dolgoznak. Meggyőződtem, hogy munkájuk eredményes. Tanítóik megelégedettek és szívvvel dolgoznak.

Míg az ellenség teljes erővel dolgozik, addig nálunk a rég emlegetett bellum omnium contra omnes dív. Kétségbeesetten futunk az élet után a szentséges ént helyezvén életünk központjába. A helyett, hogy áthatva a legszentebb gondolattól öregjeink ifjodnának meg, fiataljainkból lettek fontoskodó öregek; ahelyett, hogy az elfáradt, kész lenne új nagy fáradaimakra, az üdé lett tetlen. Szomorú, reménytelen elégedetlen pályatársak! „mit ér epedő kebel e romok ormán.“ Fel a fejjel. Űtött a nagy munkára hívó óra. Kezdjük meg az új háborút, a mi háborúnkat. Lövészárkot tanítványaink szívébe ássunk; „ichorunk“: a világ legelső embere a magyar; az egy Isten létével egyenlő hitet oltunk gyermekeink lelkébe, hogy feltámad az integer haza; már a bölcsőnél tanítsuk meg lélekből imádkozni az ártatlanokat; magyar büszkeséget oltunk lelkükbe s végül úgy gyűjtsuk meg a gyűlölet lángját hívó lelkükbe ellenségeink és a bűnhatár iránt, hogy könyörtelenül égessen fel mindent, ami a régi határon belül nem magyar.

Ad notam Csokonai.

*Dehogy szerettelek eddig, ha jöttél
S ha trombitád visitva harsant
Fülem befogtam, elfutottam —
S híved lettem most ime Farsang.*

*Vén cimborám, jó Karneval jer,
Legyek túl már a bűn, a lázon,
Csörgős sípkád vágjad fejembe
S a táncot vígan szaporázom.*

*Csináld fintort; hadd hahotázzam,
Hő áradjon vén kandallóból,
Mókára vágyom, pajkos muzsikára
S butéllát elő a jóból:*

*Feledjem annyi könnyes estém —
Csilingelő, bohóka trillák
Kacagjátok körül becézön —
Hozzatok egy uj, hü, drága Lillát.*

MIHÁLY LÁSZLÓ.